

INVLOED

INVLOED

Taylor & Balon
Thriller # 2

Eduard Meinema

Invloed

Taylor & Balon Thriller # 2

Copyright © 2021 Eduard Meinema

Oorspronkelijke titel: Rigged

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403628899

NUR 332

All rights reserved.

1

Aubrey Taylor keek op tegen de grote man die haar de weg versperde. ‘Ik zou er graag even langs willen...,’ zei ze terwijl haar ogen brutaal langs zijn brede en gespierde lichaam gleden, ‘...Meneer Burrows.’ Ieder detail op zijn uniform nam ze in zich op. Het naamplaatje met zijn naam en het logo van Shinzo had ze al direct gezien en als vanzelf in haar geheugen opgeslagen.

‘Ik mag u niet doorlaten,’ zei Burrows met een stem die zo zwaar vibreerde dat Aubrey haar hart voelde trillen.

Verdomme Keith, dacht ze. *Waar hang je uit? Ik heb je nodig!* Ze toonde Burrows haar badge. ‘Rechercheur Taylor. Moordzaken,’ zei ze kalm en in de veronderstelling dat de bewaker haar nu wel de Grenfill Highschool zou binnenlaten.

De grof gebouwde bewaker bekeek haar badge secuur en met meer aandacht dan Aubrey van hem had verwacht. ‘Mevrouw Taylor, deze school valt momenteel onder de verantwoording van het interventieteam van Shinzo JCS. Ik kan u niet zomaar binnenlaten.’

‘Ik moet de directeur spreken,’ zei Aubrey zijn opmerking negerend. ‘Philip Norman.’

Burrows keek haar streng aan. ‘Directeur Norman is geschorst.’

‘Zijn vervanger dan, Redmond Norris?’ zei ze volhardend. ‘Ze deed een poging langs Burrows de gang in te glippen, maar Burrows’ grote handen klemde zich om haar middel.’

‘Directeur Norman is er niet en zijn vervanger heeft geen tijd,’ bromde Burrows terwijl hij Aubrey terug naar buiten duwde.

Natuurlijk wist ze dat Philip Norman geschorst was. Ze had geen reden hem langer vast te houden op het politiebureau, dus moest hij naar huis. Ook al wilde hij dat zelf niet. Hij moest. Of dat een juiste beslissing was, zou de tijd leren. Shinzo JCS had echter zelf conclusies getrokken en Norman op non actief gesteld. Nu was het aan Aubrey om het contact met Redmond Norris en Alex Thomas herstellen. De aanwezigheid van het interventieteam van Shinzo JCS hier op Grenfill College was een onaangename verrassing voor haar. ‘Oké, als Norris geen tijd heeft, wil ik graag met Alex Thomas spreken.’

Burrows schudde langzaam zijn hoofd heen en weer.

Geërgerd pakte Aubrey haar telefoon. Ze had zijn nummer al even niet gebruikt en twijfelde of hij haar nog te woord zou staan. Gelukkig nam hij direct op. ‘Coach Thomas?’ vroeg ze. ‘Ik heb hier een, ehm, klein probleem.’ Ze keek omhoog om Burrows’ reactie te peilen. Maar hij gaf niet toe. Ze luisterde kort naar wat Alex Thomas haar vertelde. Gaf toen haar telefoon aan Burrows en zei: ‘Luistert u even naar wat de coach u te vertellen heeft.’

‘Doet u geen moeite,’ bromde Burrows zonder zelfs maar de moeite te nemen haar telefoon aan te pakken. ‘De directeur bepaalt niet wie hier wel of niet naar binnen mogen. Laat staan de coach.’

Ze keek ongelovig naar de Shinzo bewaker. ‘Nou?’ sneerde ze tegen Alex. ‘En nu?’

‘Ik kom wel naar je toe,’ zuchtte Alex Thomas.

Terwijl ze op de coach stond te wachten, keek ze het plein rond. De sfeer was onaangenaam grimmig. Er liepen meerdere bewakers van Shinzo JCS rond. Hoewel ze hun best deden niet al te opzichtig met hun wapens te koop te lopen, had Aubrey al direct gezien dat de bewakers bewapend waren. Op de tegels van het schoolplein zag ze twee vervaagde tekeningen die haar collega’s van het forensisch team rond de lichamen van Jake

Moncha en Trinity Witherspoon hadden getekend. De vermeende zelfmoord van Jake Moncha. Daar was alle ellende waar zij en haar collega's nu in verzeild waren geraakt mee begonnen. Op dit tijdstip waren er geen leerlingen op het plein. Die zaten nu allemaal binnen. Ze keek onwillekeurig naar de overvloedige hoeveelheid camera's. Het leek erop dat alles weer gewoon werkte. Aan de ene kant jammer van Whitaker's werk; aan de andere kant was het misschien maar beter zo. Ze moest er niet aan denken dat de leerlingen hier zonder toezicht rond konden lopen. Niet deze leerlingen...

‘Mevrouw Taylor?’ vroeg Thomas formeel.

‘Alex! Fijn dat je me te woord wil staan.’

Alex Thomas keek schichtig naar de bewaker die zelfs groter en steviger gebouwd was dan de goed getrainde coach. ‘Ik heb helaas weinig tijd, dus stel ik voor dat we elkaar vanmiddag na de lessen treffen. Dan heb ik alle tijd om de zaken met u door te nemen.’ Hij werd nerveus van de manier waarop Burrows hem aankeek en ongegeneerd het gesprek afluisterde.

Het liefst had Aubrey nu direct het gesprek aangegaan. Maar ze wist wel beter. ‘Goed. Waar spreken we af?’ Nog voor Alex kon reageren, realiseerde ze zich dat niet alleen Burrows meeluisterde. De vele camera's op Grenfill High werden niet alleen gebruikt om de jonge delinquenten die hier in semi vrijheid hun straf uitzaten in de gaten te houden, maar werden ongetwijfeld ook gebruikt om gesprekken zoals zij en coach Thomas hier voerden, vast te leggen. ‘Weet je wat? Ik stuur je straks wel een SMS.’

Alex knikte begrijpend. ‘Graag.’ Hij keek Aubrey na totdat ze het schoolplein had verlaten. ‘Weet de interim directeur hiervan?’ vroeg Burrows.

‘Norris?’ vroeg Alex. De bijna norske blik van Burrows maakte Alex nerveus. ‘Redmond weet alles,’ zei hij naar waarheid.

Met een stoicijnse blik vervolgde Burrows: ‘Ik zei de interim directeur. Duncan Bradley.’

‘Ik eh, ik ga het hem straks vertellen,’ zei Alex. ‘Na de lessen,’ riep hij over zijn schouder terwijl hij snel wegliep.

Op zijn smartphone tikte Burrows een bericht aan interim directeur Bradley. ‘Doe dat,’ mompelde hij. Maar Coach Thomas was al te ver weg om hem nog te kunnen verstaan.

Teleurgesteld stapte Aubrey haar zwarte SUV in. De aanwezigheid van het interventieteam van Shinzo JCS op de Grenfill Highschool had haar verrast. Stom. Nadat Philip Norman haar een en ander had verteld over de gang van zaken op Grenfill High had ze daar op zijn minst rekening mee moeten houden. Nu liep ze opnieuw achter de feiten aan. Maar goed. Het gesprek dat ze met Alex Thomas en Redmond Norris wilde hebben, kon door de starre houding van Burrows weliswaar niet doorgaan. Gelukkig kon ze later die dag wel met Alex Thomas afspreken. In gedachten zag ze hem nog voor haar staan. Als een schooljongen stond hij verloren naast de grote Burrows. Kon hij zelf weer eens ervaren hoe zijn leerlingen zich naast hem moesten voelen, gniffelde Aubrey. Alex’ hele houding straalde ongenoegen uit. Het was haar wel duidelijk dat de coach niet blij was met de aanwezigheid van het interventieteam.

Het geklop op haar raam klonk bijna als tromgeroffel. Aubrey schrok zich wezenloos van het onverwachte geluid. ‘Fuck!’ riep ze. ‘Kun je niet normaal aankloppen? Of zachtjes tegen het raam tikken?’

FBI agent Dustin Kramer wees zijn vinger priemend naar Aubrey. ‘Vanmiddag. Jij en ik. Op het bureau Taylor!’

‘Charmeur,’ antwoordde Aubrey bits.

Kramer wilde nog wat zeggen, maar kreeg de kans niet. Zijn collega trok hem snel aan zijn mouw mee het schoolplein op. ‘Vanmiddag, mag je je gang gaan,’ zei Merlyn Kramer. ‘We gaan nu eerst in overleg met directeur Bradley.’

2

Aubrey staarde de twee FBI agenten verbaasd na. Directeur Bradley? Ik dacht dat Redmond Norris... Hoe weten zij dat er een nieuwe directeur is? Ik wist verdomme niet eens dat er een interventieteam op Grenfill is. En hoe hebben zij zo snel een afspraak met hem kunnen regelen?

Ze hoorde haar smartphone zoemen. Onbekend nummer, stond er in de display. 'Hallo?' zei ze benieuwd naar de beller.

'Oh. Dus je neemt je telefoon *wel* op? Alleen niet als ik bel?' zei een gepikeerde mannenstem.

'Godsamme Harold. Ik ben aan het werk.'

'Je bent altijd aan het werk... liefje,' zei Aubrey's ex man Harold Brunswick schertsend. 'Maar goed, blijkbaar moet ik gewoon iemand's telefoon lenen om jou anoniem te kunnen bellen...'

'Harold! Niet nu! Ik zit midden in een zaak...'

'Je zit altijd midden in een zaak Aubrey. Maar we moeten toch echt om de tafel anders komt die scheiding er nooit door. En geloof me, dat is voor jou vervelender dan voor mij.'

Nou, dacht Aubrey. Ik betwijfel of het nog slechter kan dan nu het geval is. 'Lees je de kranten niet Harold?'

'Kranten?' lachte Harold. 'Vind je het gek dat je achter de feiten aanloopt? Als je in deze tijd nog de krant leest...'

'Oké, oké, de social media dan? Het nieuws staat er bol van Harold. De aanslag op ons bureau. Dus. Fijn dat je je medeleven betoogt. Dat je me even vraagt hoe het met me gaat. Kunnen we dan nu weer aan het werk? Bel ik je zodra deze zaak is opgelost.'

'Zo. En wanneer is dat? Deze eeuw nog?'

‘Misschien wel,’ zuchtte Aubrey. ‘Dag Harold!’

Ze had nog maar net het gesprek beëindigd, of de telefoon ging opnieuw over. Even twijfelde ze of ze hem wel moest aannemen. Bang dat Harold haar direct terug zou bellen om zijn gram te halen. Maar dit was geen onbekend nummer. ‘Keith?’ zei ze enigszins opgelucht dat haar collega eindelijk contact opnam. ‘Waar was je nou?’

‘Ik moest nog even wat ophalen.’

‘Wat?’

‘Iets voor mezelf.’

‘Bij wie?’ vroeg Aubrey achterdochtig.

‘Laat dat maar bij mij Aubrey,’ reageerde Keith prikkelbaar. ‘Hoe gaat het bij jou? Wat zeiden Norris en Thomas?’

‘Je zit toch niet weer aan die pillen Keith?’ Het bleef iets te lang stil naar Aubrey’s zin. ‘Keith?’ herhaalde ze meer dwingend. ‘Ben je weer bij die Angela geweest?’

‘Zie ik je in het ziekenhuis?’ zei Keith geïrriteerd.

‘Je weet wat ik je gezegd heb Keith. Die pillen eruit of jij eruit...’

‘Ik ben niet verslaafd Aubrey. En wat Angela betreft; je kent haar niet. Dus haal maar weer adem en vertel me wat je te weten bent gekomen.’

‘Als je hier was geweest, had ik je niet alles hoeven te vertellen.’

‘Ik hoor het al. Het was weer een vrolijke boel.’

Aubrey wreef over haar voorhoofd. Ze had geen zin om nu weer met Keith te gaan kibbelen. ‘Luister. Norris en Alex... coach Thomas, hebben hier niets meer te vertellen. Grenfill High is overgenomen door een interventieteam van Shinzo JCS. Ik ben door een van de bewakers het plein afgestuurd. En wat denk je? Zit ik net hier in mijn auto, tikt die dwerg van Kramer op mijn raam.’

‘Dustin? Van de FBI?’

‘Die ja. Hij wordt met de minuut irriteranter. Zegt doodleuk dat we vanmiddag op het bureau moeten zijn.’

‘Wij? Jij en ik? Dat kan niet. We moeten over een uur in het ziekenhuis zijn.’

‘En dat is ook precies wat we gaan doen. Kramer en Kramer wachten maar. Hoewel ik ze wel graag wil spreken voordat ik met Alex afspreek.’

‘Eh... Wat voor afspraak Aubrey? Voor het werk mag ik hopen?’

‘Ja hoor Keith. Maak je maar geen zorgen. Dit gaat allemaal over werk. Net zoals jij en Angela...’

Keith besloot haar opmerking te negeren. ‘Dus, ons plan kan nog slagen?’

‘Ons plan?’

‘Nou ja, je weet wel...’

‘Hmm. Ja,’ zei Aubrey. *En of ik het weet*, dacht ze. ‘Vooropgesteld dat Alex nog iets te horen krijgt. Want eerlijk gezegd ben ik bang dat Shinzo JCS de touwtjes strak in handen heeft. En houdt.’

‘Reden te meer het hoofdkantoor van die jongens snel te bezoeken.’

‘Als jij nou eerst eens met die Kelly begint.’

‘Ja maar, die is van Shinzo Security. Niet van JCS,’ protesteerde Keith.

‘We hebben het er straks over Keith. Ik zie je over een kwartier bij de ingang van het ziekenhuis.’

‘Maar, we moeten er pas over een uur zijn!’

‘Vijftien minuten Keith!’

3

‘Gaat het Tess?’ vroeg Keith aan undercover agent Tessa Roxburgh.

Tessa zette haar kar met medicijnen aan de kant. ‘Laat ik het zo zeggen Keith, verplegen gaat me momenteel beter af dan het politiewerk.’

Keith schrok van haar openheid. ‘Tess! Pas op wat je zegt!’

‘Hoezo? Er is niemand hier; alleen wij tweeën.’

‘Dat weet je nooit zeker.’

‘Jezus, wat heb jij ineens?’

‘Voorzichtig blijven Tess. Altijd en overal.’

‘Oké meneer de expert. Maar vertel eens waarom ben je hier zo vroeg?’ Ze keek op het horloge dat, zoals bij veel verpleegsters, aan haar uniform hing. ‘De burgemeester komt pas over een klein uur.’

‘Weet ik. Maar mevrouw Taylor kreeg het ineens op haar heupen.’

‘Ach, en jij lieve brave jongen, hebt naar haar geluisterd.’

‘Jep.’ Hij keek stiekem naar de kamer aan het einde van de gang.

‘Je mag wel even bij hem langs,’ zei Tessa. Ze had al lang door dat Keith benieuwd was te horen hoe het met Ted Sheegan ging.

‘Nee joh. Die man heeft rust nodig.’

‘Oh. Zal ik dat dan maar tegen zijn vrouw gaan zeggen? Want die is nu bij hem.’

‘Mevrouw Sheegan?’

‘Dat zeg ik. Of moet ik daar ook voorzichtig mee zijn?’

‘Oké Tess. Je hebt je punt gemaakt. Maar eh, mevrouw Sheegan is er? En straks komt burgemeester Chisholm?’

‘Gaat het wel goed met je Keith? Volgens mij wordt het tijd voor je pilletje. Zal ik even kijken wat ik nog op mijn kar heb?’ lachte Tessa.

‘Laat Aubrey het maar niet horen.’ Keith liet zich er verder niet over uit, maar in gedachten ging hij terug naar het moment vlak voor de aanslag op burgemeester Chisholm en zijn collega, forensisch inspecteur Ted Sheegan. Nog geen kwartier voor de aanslag was Sheegan tijdelijk benoemd tot captain. Keith herinnerde zich hoe hij binnen in het politiebureau stond. Zo dicht bij het tweetal dat op de straat voor het bureau stond na te praten, dat hij hun gesprek letterlijk kon volgen. Hij had genoeg gehoord, of misschien te veel. ‘Ik ga even kennismaken,’ zei hij tegen Tessa. *En voorkomen dat mevrouw Sheegan de burgemeester tegen het lijf loopt*, dacht hij. *Want dat is wel het laatste dat we nu kunnen gebruiken*. De relatie tussen Ted en de burgemeester was hem nog niet helemaal duidelijk, maar dat wat er ooit tussen die twee was, was nog niet voorbij. Dat was Keith wel duidelijk na het gesprek dat hij per ongeluk had opgevangen.

‘Mevrouw Sheegan?’ vroeg Keith aan de enige vrouw die in de verduisterde kamer aanwezig was.

De vrouw zat op een eenvoudige stoel, naast het bed van haar man. Ze keek op naar de voor haar onbekende man in de deuropening. ‘En u bent?’

‘Keith Balon. Rechercheur; ik ben een collega van uw man.’ Keith liep naar binnen, schudde beleefd de hand van mevrouw Sheegan en probeerde daarna niet al te opzichtig naar de patiënt te kijken.

‘Balon? Leuk u te ontmoeten. Al zou ik u liever onder andere omstandigheden hebben ontmoet.’

‘Dat begrijp ik,’ knikte Keith. ‘Maar, uw man heeft geluk gehad.’

‘Vindt u?’

Keith fronste zijn voorhoofd. ‘Niet dan? De kogel is door zijn lichaam gegaan. Langs de vitale delen.’

‘Ja. En waarom?’

‘Sorry?’

‘Waarom is hij geraakt? Neergeschoten?’

De manier waarop mevrouw Sheegan sprak, waarop ze naar haar man keek, leek in Keith’s ogen een vreemde mix van verdriet en haat. ‘Nou,’ zei hij voorzichtig, ‘volgens mij werd er niet op hem geschoten maar...’

‘Precies!’ reageerde mevrouw Sheegan fel. ‘Hij heeft zich opgeofferd. Heeft zich op haar geworpen zodat zij... zodat zij... Rhhnnn...’

Oké, dacht Keith. Het gesprek dat ik heb opgevangen, de situatie die Ted en Chisholm net voor de aanslag bespraken, speelt duidelijk al langer binnen de familie Sheegan. Des te meer reden mevrouw Sheegan uit de buurt van de burgemeester te houden. Hij checkte snel zijn horloge. Nog een half uur dan zou ze er zijn. En trouwens, waar bleef Aubrey? Die had hier al lang moeten zijn. ‘Ehm... Ja, we werken nu eenmaal bij de politie, dus beschermen van burgers hoort bij onze plicht.’

‘Je zegt het goed,’ zei mevrouw Sheegan grimmig. ‘Je werkt bij de politie. Je bent niet een van de lijfwachten van de president! Dan had je je leven moeten opofferen. Maar dit... dit hier... Te gek voor woorden. Hij had wel dood kunnen zijn. Voor haar!’

Keith wilde een flauw grapje maken over het feit dat mevrouw Sheegan steeds ‘je’ zei, terwijl ze duidelijk haar man bedoelde, maar kon zich beheersen. Hij besloot het gesprek een andere kant op te sturen. ‘Hoe is het met Red vandaag?’

‘Sorry?’

‘Ted. Ik bedoel Ted.’ Keith herstelde zich snel. Hoe kon hij zo stom zijn de bijnaam van de roodharige Sheegan te gebruiken? Juist nu, in het bijzijn van zijn vrouw?

Mevrouw Sheegan keek met gemengde gevoelens naar haar man. ‘Hij wordt nog in coma gehouden. Ze gaan morgen kijken of ze hem kunnen wekken.’

‘Dat klinkt goed,’ zei Aubrey Taylor. ‘Toch? Julie?’

Keith keek verrast om. Hij had Aubrey niet aan horen komen. En nu bleek dat Aubrey en mevrouw Sheegan, Julie dus, elkaar al langer kenden.

‘We gaan de goede kant op Aubrey,’ zei Julie.

Mooi. Zo lang ze nog over ‘we’ spreekt, zal het wel goed zitten tussen die twee, dacht Keith. ‘Waar bleef je zo lang?’ vroeg hij aan Taylor.

‘Ik had nog een telefoontje dat ik moest afhandelen.’

‘Alex Thomas?’

‘Harold.’

‘Oh?’

‘Je hoeft niet alles te weten Keith.’

‘Nee... Nee, tuurlijk niet.’

Julie Sheegan keek haar vragend aan.

‘Oké. Harold, mijn ex, ...bijna ex, belde mij. Ik heb hem een beetje kort gehouden.’ Ze dacht even na. ‘Nou ja, ik heb het gesprek gewoon weggedrukt.’

‘Auw,’ zei Julie.

‘Ja. Niet zo slim, want we moeten nog steeds wat zaken aftikken voor de scheiding rond is. Afijn, hij belde me pissig terug.’ Aubrey keek Keith aan. ‘Net nadat wij elkaar hadden gesproken. En uiteindelijk heb ik toch maar met hem afgesproken.’

‘Goed zo,’ zei Julie. ‘Het moet er toch eens van komen.’

‘Jawel, maar ik dacht... Nu. Met alles wat er momenteel speelt.’

‘Wat moet, moet kind.’

‘Wanneer ga je?’ vroeg Keith onbeschaamd.

‘Vanavond.’

‘Wat?! Je zou toch met coach Thomas afspreken? Of wil je dat ik dat doe?’

‘Jij? Dan krijgen we nooit iets voor elkaar Keith. Nee, laat dat nou maar aan mij over. Ik geloof niet dat de coach op jongens valt. Trouwens, jij hebt Angela al. Nietwaar? Afghanistan?’

Julie Sheegan keek haar verbaasd aan. *Afghanistan?* dacht ze.

Aubrey schudde haar hoofd. Niets vragen knipoogde ze naar Julie.

‘Dat ligt anders,’ zuchtte Keith. *Heel anders, maar dat gaat jou niets aan*, dacht hij.

‘Hmm. Ja. Nou, ik kwam hier om te zien hoe het met Ted gaat. Niet om met jou te kibbelen.’

‘Kibbelen? Dat doen getrouwde stellen,’ zei Keith.

‘Is dat zo?’ vroeg Julie.

Oh god, wat heb ik nu weer gezegd, dacht Keith. ‘Zeg Aubrey, je wilde eerder afspreken zodat wij nog iets konden bespreken voordat...’ Hij slikte de laatste woorden snel in.

‘Voor burgemeester Chisholm komt?’ vroeg Aubrey waarmee ze onbedoeld de bom liet vallen.

‘Wat?’ reageerde Julie direct. ‘Wat komt zij hier doen? Wat moet zij bij Ted?’

‘Nee, ze komt niet voor Ted,’ zei Keith snel. ‘Wij moeten verslag aan haar doen. Over de Grenfill zaak.’

‘Hier? In het ziekenhuis?’ sputterde Julie Sheegan. ‘Waarom niet gewoon op het bureau?’

Aubrey wist niet wat ze van Julie’s reactie moest denken.

‘Julie. Mevrouw Sheegan,’ zei Keith. ‘Blijft u rustig hier, bij uw man. Wij zorgen ervoor dat u de burgemeester niet tegen het lijf loopt.’

‘Dat zou ik zeker maar doen, want ze komt hier niet in!’
brieste Julie.

‘Kom,’ zei Keith tegen Aubrey. ‘Laten we onze
voorgesprek doen.’

‘Waar ging dat over?’ vroeg Aubrey nieuwsgierig naar
Julie’s, in haar ogen, vreemde reactie.

‘Taylor,’ zei Keith beschaamd. ‘Er zijn een paar dingen
die ik je nog niet heb verteld...’

4

‘Dus, jij hebt meer gehoord? Die dag dat de burgemeester werd neergeschoten?’ zei Aubrey kwaad. ‘Waarom heb je me dat niet meteen verteld? Je had me alles direct moeten vertellen Keith!’

‘Het leek me toen niet relevant,’ zei Keith. ‘Maar nu mevrouw Sheegan hier is. Ja jezus, hoe kon ik nou weten dat zij het wist?’

‘Sorry?’

‘Nou, uit alles wat ze zei begreep ik dat er al langer iets tussen Chisholm en onze Ted speelt. Of heeft gespeeld, want uit wat ik die dag opving, leek het erop dat zij elkaar een hele tijd niet hadden gezien. Of gesproken. Chisholm had het over jaren. Maar als ik zie hoe mevrouw Sheegan, Julie, reageert... Lijkt het erop dat wat er ook was dat tussen de burgemeester en Ted speelde in huize Sheegan nog lang niet is afgehandeld.’

Aubrey keek bedenkelijk. ‘Arme Julie.’

‘Was het jou nooit opgevallen? Jullie kennen elkaar toch al een tijdje?’

‘Wie? Julie en ik? Ik heb haar eergisteren voor het eerst ontmoet. Ik wist niet eens dat Red getrouwd was.’

Keith keek haar verbaasd aan. ‘Goh, ik kreeg de indruk dat jullie elkaar al jaren kenden.’

‘Vrouwen onder elkaar Keith. Dat ga jij nooit begrijpen. Maar wat je godnondeju met je botte hersens nu wel al lang had moeten weten, is dat alle details in een zaak belangrijk zijn. Dus... Heb je misschien, toevallig, per ongeluk, nog meer dingen over de aanslag op de burgemeester achtergehouden?’

‘Ik, eh... Nee. Niet dat ik weet.’

‘Hmm... en het woordje ‘sorry’ staat blijkbaar ook niet in je woordenboek?’

Keith haalde zijn schouders op. ‘Sorry Taylor.’

‘Fijn. Bedankt,’ mompelde Aubrey. ‘Blijft de vraag of dit relevant is voor deze zaak.’

‘Vraag je dat aan mij?’

‘Ik kijk wel uit. Jij vond het niet eens belangrijk genoeg om het mij te vertellen; laat staan dat je het belangrijk vindt voor de zaak waar we nu aan werken.’

‘Nee, klopt. Voor mij is de belangrijkste vraag waarom iemand een aanslag op onze burgemeester wil plegen. De burgemeester van Riswick! Nou niet bepaald iemand die invloed heeft op de wereldpolitiek.’

‘Zeg dat. Het heeft nauwelijks de krant gehaald.’

Keith keek haar glimlachend aan.

‘Ja Keith. Ik lees nog kranten. Ouderwets he?’

‘Ik zeg niets,’ lachte hij. ‘Maar ik ben wel heel benieuwd of mevrouw Chisholm ons nog iets wijzer kan maken. Wat kan in vredesnaam de reden zijn dat iemand een poging doet haar op klaarlichte dag neer te schieten?’

‘We kunnen het haar straks vragen. Laten we wel oppassen dat zij en Julie Sheegan elkaar niet tegen het lijf lopen. Ik heb geen zin in trammelant hier in het ziekenhuis. Tessa heeft al genoeg aan haar hoofd.’

‘Juist. Daar wil ik het ook nog over hebben,’ zei Keith.

‘Heh-ja. Wat heb je nou weer op Tessa aan te merken? Ze doet hier fantastisch werk.’

‘Kan zijn, maar ze praat wel heel erg makkelijk over haar werk. Ik bedoel, ze zou hier undercover werken. Maar inmiddels weet de hele afdeling dat ze hier door de politie is gestationeerd.’

‘Oh kom op Keith, ze is niet geïnfiltrerd in een drugsbende!’

Keith schudde zijn hoofd. ‘Te makkelijk Aubrey. We moeten voorzichtig zijn. Zeker zolang we geen idee hebben wie de vijand is, sorry wie de dader is...’

Aubrey keek haar jongere collega aan alsof ze met haar ogen zijn hersen kon scannen. ‘Te veel Afghanistan in je hoofd Balon?’

‘Sommige dingen neem je altijd en overal met je mee.’ *Je moest eens weten*, dacht hij.

‘Wordt het niet eens tijd dat je mij daar meer over vertelt Keith? Of een psycholoog?’

‘Geen behoefte aan Aubrey. Luister eens, ik loop de burgemeester alvast tegemoet. Dan weten we zeker dat de twee dames elkaar niet per ongeluk tegen het lijf lopen.’

‘Tuurlijk Keith. Vlucht maar weg,’ zei Aubrey. ‘Ik heb het je aangeboden he?’

Keith Balon reageerde niet meer op zijn collega. Hij liep stug door. Passeerde de kamer waar Cherryanne Keegan nog altijd werd verzorgd. Passeerde het kantoortje van waaruit Tessa Roxburgh haar coördinerende taken uitvoerde en nam daarna plaats op een bankje naast de lift in de centrale hal. Daar wachtte hij op burgemeester Chisholm.

‘Hee, ben jij ook hier?’ zei Cherryanne Keegan tegen Aubrey Taylor. ‘Ik zag net je collega voorbij lopen. Die leuke jongen.’

‘Keith bedoel je?’ zei Aubrey terwijl ze op de rand van Cherryanne’s bed ging zitten. ‘Ja? Vind je hem leuk?’ Ze baalde ervan dat Keith was doorgelopen. Wat het ook was waar hij mee zat, vandaag of morgen zou de bom barsten. Dat kon niet uitblijven.

‘Jij niet dan?’ lachte het meisje. ‘Hij is goed gebouwd, leuk koppie. Ik zou het wel weten met zo’n collega.’

‘Hij is veel te jong voor mij Cherryanne.’